

Political correctness is communist propaganda writ small. In my study of communist societies, I came to the conclusion that the purpose of communist propaganda was not to persuade or convince, nor to inform, but to humiliate; and therefore, the less it corresponded to reality the better. When people are forced to remain silent when they are being told the most obvious lies, or even worse when they are forced to repeat the lies themselves, they lose once and for all their sense of probity. To assent to obvious lies is to co-operate with evil, and in some small way to become evil oneself. One's standing to resist anything is thus eroded, and even destroyed. A society of emasculated liars is easy to control. I think if you examine political correctness, it has the same effect and is intended to. Theodore Dalrymple (pen name of Anthony Daniels), Frontpage Magazine interview (August 31, 2005).

İtiraf etmek gerekirse bunu okuyunca Türkiye'nin siyasi hali belirdi aklımda. O kadar gelişmiş bir propaganda cihazımız yok, tabii ki, propaganda kalitesi de kötü, bununla beraber insanların inanmak istediklerine şiddetle inandıkları bir iklimden geçiyoruz.

Eskiden sadece Kemalistler böyleydi. Biz gerçeklerle biraz daha uyumlu insanlardık, Türkiye'nin ne olabileceği konusunda biraz daha net ve ayakları yere basan fikirlerimiz vardı: Kriz olduğunda korkumuz bir yere kadardı, neticede gelip giden, bir sene sonra çıkılacak, beş sene sonra tekrar edecek bir durum...

Şimdiki *kriz* bir rüyadan uyanma krizi. Onun için daha zor geliyor. *Eski günlere* dönmek istemiyoruz, Erdoğan giderse ne olacağı konusunda bir fikrimiz yok, Erdoğan'ın gitmesini istemiyoruz ve ona yardım etmenin yolu, anlattığı *dünyaya* inanmak gibi görünüyor.

Bu sanırım biraz *memur alışkanlığı*. Politik doğruculuk deyince, herhangi bir anlamlı laf etmekten korkan memurlar geliyor aklıma. Geçenlerde biriyle konuşurken, *ilk kurulduğunda esnafın partisiydi, artık AKP de memurun partisi* demişti. Haklı bir tespit. 2002 yılında kimsenin dilinde *beka meselesi* diye bir konu yoktu, olsaydı zaten o oyu alamazdı ama şimdi? *Beka* deyince insanların aklına *koltuğun bekası* geliyor eminim ama ölümün olduğu bir dünyada o işler maalesef kimsenin elinde değil. Bir gün gidecek o koltuk ve ondan sonrası için makul bir çözüm olmazsa, Erdoğan sonrası asıl *beka meselesinin* yaşanacağı bir düzene dönüşebilir.

Bu tavır değişikliğinin tabii ki sebepleri var: Erdoğan ve etrafı bir gecede *artık devletçi, milliyetçi oluyoruz* demedi. Suriye savaşı ve Mısır darbesinden başlayıp, Gezi, 17/25, 15 Temmuz... diye devam eden bir süreç var. Erdoğan'ın güçlü liderliği olmasa atlatılması imkansız bir silsile. Bununla beraber, insanların *politik doğruculuk* mecburiyetinde kaldığı bir sosyal iklim de, bundan öncekilerden hayli farklı bir patlamaya gebe.

Topluma somut hikayeler anlatmayı anlıyorum: FETÖ denen örgüt mesela, teröristlerden değil de çoğunlukla *embesillerden* oluşan bir örgüt, *falanca abi rüyasında Peygamberimizi görmüş, senin için biraz daha para versin diyor* lafına veya daha kötüsü *Biz altın nesliz, Peygamber efendimiz falanca*

bürokratin yerine de bizden birinin oturmasını istiyor, onun için o adamı filanca yere sürelim deyince buna inanan embesillerden. *Biz neden siyasi konularda bu kadar uğraşıyoruz, biz siyasi parti miyiz?* diyemeyen gerizekalılardan... Bir insanın diploma, para, makam, mevki sahibi olmasının tedavi etmediği türde bir idiotluk vardır, hayatı boyunca birilerinin verdiği ödevi yapan çocuk, mezun olduğunda da birilerinin ödev vermesini bekler. FETÖ de, işte, o *ödev veren* örgüt.

Ancak salak olmaları tehlikeli olmadıkları anlamına gelmiyor. Bir şekilde engellenmeleri gerek. İnsanları gerizekalılıktan yargılayamazsınız, bireysel olarak *iyi niyetli mallar* olabilirler ama bu mallıkları onları hukuki sorumluluktan kurtarmaz. Ancak bunu klasik, bireysel hukuk içinde çözmek mümkün değildir. Bireysel hukuk bireyler için geçerlidir, aklını ve ruhunu bir şizofrene kiraya vermiş bitkisel margarinler için değil.

O halde ne diyeceksiniz? Nasıl bir çözüm bulacaksınız?

Bu manada Erdoğan'ın yaptığı *soyutları somutlaştırmak* aslında, ince ince *hukuk prensiplerini* gözetirse içinde bulunduğu düğümü çözemeyeceğini gören birinin *amaç için araçların kalitesini gözardı etmesi*.

Bu da kısa vadede kazanmak için uzun vadedeki *haklılık sermayesinden* yemek anlamına geliyor. Bu ülkede İslamcılığın aldığı menfi mananın bir daha böyle bir düşüncenin telaffuz edilmesine bile imkan bırakmayacak kadar kötüleşmesine sebep. Belki bir daha İslam hiçbir şekilde bir siyasi güç üretmeyecek bu yüzden. Belki üretmesi de gerekmiyor, bu da ayrı bir mesele.

Bununla beraber anahtarı ışığın altında aramak mecburiyetinde olduğunu ve 80-100 senelik islamcılık macerasında bu sorun bir sebebinin de Kemalistlerin beceriksizlik ve cahilliği olduğunu unutmadan eleştirmek tabii.

Benim gibi bu politik iklimden hoşlanmayan ama gidecek yeri olmayanların yapması gereken bundan sonraki çürümüşlüğü bir ölçüde tedavi etmeye çalışmak. Modern dünyanın getirdiği anlam boşluğunda olduğumuzu ve bunun bütün çizgileri artık daha silikleştirdiğini farkederek yürümek.